

Eva SEMOTANOVÁ, **Vyprávěné krajiny**, Historický ústav, Praha 2018, 406s.

Vyprávěné krajiny jsou pojmem, který autorka použila pro obraz historických krajin, zprostředkovaný vyprávěcími – narrativními prameny. Jako téma se vyprávěné krajiny úzce váží k problematice historickogeografických pramenů, jež je ve svém celku velmi obsáhlá a pestrá. Z nich pak především k pramenům písemným – narrativním. Téma vyprávěných krajin je rovněž úzce spjaté se stanovením historické hodnoty vyprávěcích pramenů, zejména s otázkou, nakolik lze obraz historických krajin, rekonstruovaných na základě vyprávěcích pramenů, považovat za relativně pravdivý. Publikace upozorňuje na možnosti využití těchto pramenů v historické geografii i na klady a úskalí jejich studia. Autorka pracovala v tematizovaném výběru s ukázkami několika desítek zajímavých textů, týkajících se převážně historických krajin Čech a zahrnujících ve svých dílech známé či méně známé popisy krajin od 10. do počátku 20. století. Tyto prameny vypovídají o úrovni dobového geografického poznání a geografických horizontů, o vnímání prostoru a krajin a o vztahu vyprávěčů k jednotlivým zemím a regionům. Odráží se v nich osobnost a myšlení autorů a jedním z významných aspektů je i jejich citové zaujetí. Autory navzdory odlišným životním osudům a postojům spojovaly vazby, které vyjádřili společnými cíli a úmysly: zprostředkovat historické a geografické poznatky o nejen českých zemích a deklarovat obdiv, úctu a lásku k vlasti. Texty svědčí o intenzivním duchovním vztahu člověka a přírody, člověka a geografického prostředí, ale také člověka a jeho vlasti. Při práci s vyprávěcími prameny v historické geografii se autorka závěrem pokusila zodpovědět otázku, nakolik je obraz krajin v těchto dokumentech reálný a zda je možné s vyprávěcími prameny pracovat při rekonstrukci historických krajin.